

DE FELTÁMADOTT

Makovei János

Meghalt; nincs már az élők között.
Isten Fia, hát a sötét halál mégis legyőzött?
Ki az egyetlen reménységünk volt,
Előtte ilyen dicstelenül meghajolt?
Mi lesz hát velünk,
Sötét az életünk,
És olyan keserű lesz nélküled,
Ezt miért, miért is tûrheted?
Megcsaltál volna gyászba borult ég alatt?
Nem voltál az, akinek mondtad magad?

Így kiált egy kicsiny, szomorú vert sereg,
Szívükből a bú, szemükből a könny pereg.
Ott látják nagy kínok között,
Durva kötéllel megkötözött
A gonosztevők sorában
Függnek mind a hárman.
Egyikük bűnt nem ismert soha,
De a nép kegyetlen és mostoha.
Kérlelhetetlenül most bizony meg kell halnia.
A Szentnek. Te vagy hát a nagy Isten Fia?

Meghalt. Befogadta nagy, sötét, hideg sírűreg.
Hát mégis fogva tarthatod reménységünket?
Hatalmad miért lehet ilyen nagy,
Hogy Isten Fiának rejteke vagy?
Add ki ma még Őt,
A halálból felkelőt.
Halál! Győzelmed három napos.
Győztes Ő lesz és a fejedre tapos.
Az élet hatalmas Urát nem tarthatod fogva
Te egy sírűreg. Nincs erre hatalmad, soha.

A Mester a sötét sírből már győztesen kilép.
A halál nem tarthatta láncán Őt semmiképp.
Hiába támad bőszen ellenünk,
Ha feltámadunk, Ő is velünk!
Mert Ő a Fejedelem
Lesz mától életem
Feltámadott, megdicsőült Ura
Ajkam dicsérete; az Ő himnusza.
Mert értem a Golgotán oda egy életet adott,
Meghalt értem! Meg Ő, de fel is támadott.

Kétegyháza, 1957. április 22. (1969. március 2.)

Forrás: www.keresztenydalok.hu